Бльок Н.В.,
асистент кафедри цивільного права та процесу
Навчально-наукового інституту права та психології
Національного університету «Львівська політехніка»
https://orcid.org/0000-0002-2362-7469

АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ ВЧИНЕНІ У СФЕРІ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ

JEL Classification: K 19
SECTION "LAW": Право.

Анотація. У статті проаналізовано поняття адміністративної відповідальності за порушення міграційного законодавства. Розглянуто види та ознаки адміністративного правопорушення вчиненого у сфері трудової міграції. Зазначено допустимі терміни перебування іноземців в Україні.

Ключові слова: трудова міграція, адміністративна відповідальність, порушення міграційного законодавства, адміністративні санкції, іноземець.

Annotation. The administrative responsibility for the wrongful acts committed by foreign citizens in Ukraine is very relevant today, since not all of them have a law-abiding behavior. To a large extent, this applies to foreign nationals who are targeted for official employment. Sufficiently many of them are illegal migrants who, for whatever reason, violate laws. Important in this regard is the application of administrative liability for offenses committed by migrant workers, taking into account their origin and legal status. The employment opportunities on the official labor market of Ukraine are negligible, besides, employment in the state economy sector does not guarantee welfare and does not provide the needs for the reproduction of the labor force of the workers. This prompts the departure of Ukrainian gourmets abroad. Along with other countries, foreign citizens come to Ukraine in search of work.

The article analyzes the concept of administrative responsibility for violation of migration legislation. The types and signs of an administrative offense in the field of labor migration are considered. The permissible terms of stay of foreigners in Ukraine are indicated.

Administrative responsibility is a legal reaction of the state to the committed person administrative and punitive actions, for which the authorized body or officer applies to the offender measures of administrative influence. For administrative violations of the migration law, the following types of administrative sanctions are foreseen: a warning, a fine, confiscation of the object that became the instrument of committing an offense or its direct object, and an administrative arrest.

Key words: labor migration, administrative responsibility, violation of migration legislation, administrative sanctions, foreigner.

Вступ

Адміністративна відповідальність за вчинені протиправні дії іноземними громадянами в Україні є досить актуальною на сьогодні, оскільки не всі вони мають законослухняну поведінку. В значній мірі це стосується іноземних громадян, що мають на меті офіційне працевлаштування. Досить багато з них є нелегальними мігрантами, які з тих чи інших причин порушують закони. Важливим з цього приводу є застосування адміністративної відповідальності за правопорушення вчинені трудовими мігрантами з урахуванням їх походження та правового статусу.

Проблемні питання застосування адміністративної відповідальності взагалі та накладення адміністративних стягнень у сфері порушення міграційного законодавства, зокрема, розглядались у наукових працях таких авторів, як: В. Авер'янов, С. Алексєєв, О. Бандурка, Д. Бахрах, Ю. Битяк, Н. Бортник, І. Голосніченко, С. Гончарук, В. Доненко, О. Єщук, В. Колпаков, А. Комзюк, О. Остапенко, М. Тищенко та інших.

Метою статті є аналіз адміністративної відповідальності за правопорушення вчинені іноземними трудовими мігрантами та процедури її застосування.

Результати дослідження

Можливості працевлаштування на офіційному ринку праці України є незначними, до того ж зайнятість у секторі економіки держави не гарантує добробуту та не забезпечує потреб відтворення робочої сили

працюючих. Це спонукає до виїзду грмадян України за кордон. Одночасно з інших країн до України прибувають іноземні громадяни в пошуках роботи.

Сучасна трудова міграція – це перш за все переміщення, що здійснюються населенням з метою підвищення свого рівня життя на основі більш вигідного використання власних фізичних, інтелектуальних та фахових можливостей без зміни постійного місця проживання. Під трудовою міграцією треба розуміти «переміщення людей всередині країни або між країнами заради заповнення незайнятих робочих місць».

Поняття адміністративної відповідальності в Україні сформувалося у другій половині XIX ст. – початку XX ст., як механізм здійснення державного управління у сфері забезпечення правопорядку. Вирішальний вплив на розвиток адміністративної відповідальності здійснювали урбанізація, економічні та соціальні умови життя, рівень культури населення, політичний режим, філософські та правові погляди, які панували в суспільстві.

Адміністративна відповідальність – це правове реагування держави на вчинені особою адміністративно-карні дії, за які уповноважений на це орган чи посадова особа застосовують до правопорушника заходи адміністративного впливу.

Притягнення осіб до адміністративної відповідальності за порушення міграційного законодавства – це один з найбільш ефективних засобів боротьби з порушеннями в цій сфері. Саме тому удосконалення правового регулювання процедури накладення адміністративних стягнень сприятиме подальшому зміцненню законності та забезпеченню захисту прав осіб, щодо яких застосовується адміністративна відповідальність у сфері врегулювання міграційних процесів в Україні.

Адміністративну відповідальність як вид юридичної відповідальності можна розглядати як універсальний засіб охорони суспільних відносин, що складаються у сфері регулювання міграційних процесів в Україні.

Ознаками адміністративного правопорушення є суспільна шкідливість, протиправність, винність і адміністративна караність. Суспільна шкідливість адміністративного правопорушення означає, що ним заподіюється шкода певним суспільним відносинам, які охороняються правовими нормами: державному і громадському порядку, власності, правам і свободам громадян, встановленому порядку управління. Ця шкода може бути як матеріальною, так й іншою (моральною, організаційною тощо).

Протиправність проступку – це порушення загальнообов'язкових правил, установлених державою. Адміністративне правопорушення може виражатися як у протиправній дії, так і в протиправній бездіяльності.

Під винністю адміністративного правопорушення розуміється психічне ставлення особи до вчиненої дії (бездіяльності). Вина може бути умисною або необережною.

Адміністративна караність проступку виражається в тому, що за його вчинення законом передбачено адміністративну відповідальність. Адміністративна караність означає можливість застосування до порушника адміністративного стягнення, хоча реально воно може й не накладатися (наприклад, у випадку звільнення від адміністративної відповідальності).

До специфічних ознак адміністративної відповідальності за порушення законодавства про міграцію можна віднести наступні: 1) її підставою є адміністративно-карне порушення міграційного законодавства; 2) її сутність виявляється в накладенні на суб'єктів проступку адміністративних стягнень у вигляді попередження, штрафу, конфіскації предмета та адміністративного арешту; 3) адміністративні стягнення накладаються уповноваженими органами (посадовими особами), такими, як районні, районні у місті, міські та міськрайонні суди (судді), органи Державної прикордонної служби України, Державна міграційна служба України як центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб. Між органами (посадовими особами), які накладають адміністративні стягнення, і правопорушниками відсутні службові відносини; 4) порядок притягнення до адміністративної відповідальності за адміністративні проступки у сфері регулювання міграційних процесів врегульований Кодексом України про адміністративні правопорушення та відомчими інструкціями з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення вищевказаних органів виконавчої влади; 5) адміністративну відповідальність за порушення міграційного законодавства врегульовано нормами адміністративного права, які містять вичерпні переліки адміністративних проступків, адміністративних стягнень та органів, уповноважених їх застосовувати, детально регулюють цей вид провадження і в сукупності становлять її нормативну основу [1].

Адміністративні санкції – це законодавчо закріплені несприятливі заходи примусового впливу відносно суб'єкта права у разі невиконання ним адміністративних обов'язків або зловживання правами. Для адміністративних санкцій та заходів захисту від порушень у сфері міграції, характерна можливість примусового настання несприятливих наслідків. Однак на відміну від заходів захисту адміністративні санкції застосовуються тільки за протиправну поведінку.

Адміністративні санкції в залежності від цілей і наслідків їх застосування за порушення у сфері міграції доцільно класифікувати на такі види: правовідновлювальні, попереджувальні, запобіжні. Шляхом застосу-

вання адміністративних санкцій визнаються дії суб'єктів права, що відхиляються від поведінки, передбаченої законодавством, і тягнуть за собою застосування заходів адміністративної відповідальності, що зумовлено природою, змістом, характеристикою адміністративних деліктів, які детально розкриті в працях О. Остапенка [2].

Нормативним актом, який регулює адміністративну відповідальність за порушення міграційного законодавства, є Кодекс України про адміністративні правопорушення [3] та інші нормативно-правові акти.

Адміністративні правопорушення міграційного законодавства містяться у КУпАП «Адміністративні правопорушення, що посягають на встановлений порядок управління». Державна міграційна служба України як центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб розглядає справи про: проживання без паспорта; умисне зіпсуття паспорта чи втрата його з необережності; допущення проживання без паспорта; прийняття на роботу без паспорта; незаконне вилучення паспортів і прийняття їх у заставу; порушення іноземцями та особами без громадянства правил перебування в Україні і транзитного проїзду через територію України; порушення порядку працевлаштування, прийняття на навчання, надання житла, реєстрації іноземців та осіб без громадянства й оформлення для них документів; порушення порядку надання іноземцям та особам без громадянства житла, транспортних засобів та сприяння в наданні інших послуг [3].

До бездіяльності за порушення міграційного законодавства слід віднести: проживання без паспорта, оскільки кожен громадян зобов'язаний мати паспорт; проживання за недійсним паспортом, а також проживання громадян без реєстрації місця проживання чи перебування тягне за собою попередження або накладення штрафу; невжиття громадянами, які запросили в Україну іноземців і осіб без громадянства в приватних справах і надали їм жилу площу, заходів до забезпечення у встановленому порядку їх своєчасної реєстрації – тягне за собою попередження або накладення штрафу.

До дій за порушення міграційного законодавства слід віднести: умисне зіпсуття паспорта чи недбале зберігання паспорта, що спричинило його втрату, тягне за собою попередження або накладення штрафу; допущення особами, відповідальними за додержання правил паспортної системи, проживання громадян без паспортів або за недійсними паспортами, або без реєстрації місця проживання чи перебування, тягнуть за собою попередження або накладення штрафу; прийняття посадовими особами підприємств, установ, організацій на роботу громадян без паспортів або з недійсними паспортами, тягне за собою накладення штрафу; незаконне вилучення посадовими особами паспортів у громадян або прийняття паспортів у заставу, тягне за собою попередження або накладення штрафу; порушення іноземцями та особами без громадянства правил перебування в Україні, тобто проживання без документів на право проживання в Україні, за недійсними документами або документами, термін дії яких закінчився, або недодержання встановленого порядку пересування і зміни місця проживання, або ухилення від виїзду з України після закінчення відповідного терміну перебування, неприбуття без поважних причин до визначеного місця навчання або працевлаштування після в'їзду в Україну у визначений строк, а так само порушення правил транзитного проїзду через територію України, тягнуть за собою накладення штрафу; порушення порядку працевлаштування, прийняття на навчання, надання житла, реєстрації іноземців та осіб без громадянства та оформлення для них документів, тягнуть за собою накладення штрафу; незаконне перетинання або спроба незаконного перетинання державного кордону України, тягнуть за собою накладення штрафу; порушення порядку в'їзду на тимчасово окуповану територію України та виїзду з неї тягне за собою накладення штрафу або адміністративний арешт; порушення порядку надання іноземцям та особам без громадянства житла, транспортних засобів та сприяння в наданні інших послуг тягнуть за собою накладення штрафу; незаконне перевезення іноземців та осіб без громадянства територією України тягне за собою накладення штрафу.

Адміністративне стягнення є мірою відповідальності, правовим наслідком адміністративного правопорушення. Воно застосовується з метою виховання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, в дусі додержання законів, поваги до правил співжиття, а також запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так і іншими особами (ст. 23 КУпАП) [3].

За адміністративні порушення міграційного законодавства санкції статей Кодексу України про адміністративні правопорушення передбачають застосування таких видів адміністративних стягнень, як попередження, штраф, конфіскація предмету, що став знаряддям вчинення правопорушення або його безпосереднім об'єктом, та адміністративний арешт.

Попередження полягає в офіційному осуді вчиненого проступку і застереженні правопорушника від його повторення. Це найменш суворе адміністративне стягнення, яке застосовується за незначні адміністративні проступки (якщо відсутня матеріальна шкода, правопорушення вчинено вперше, з необережності, є пом'якшуючі обставини тощо). Як правило, у санкціях статей КУпАП попередження встановлюється як альтернативне стягнення поряд зі штрафом. Адміністративним стягненням визнається лише таке попередження, яке було винесене у письмовій формі або зафіксоване іншим встановленим способом (ст. 26 КУпАП). У

більшості випадків воно оформлюється шляхом винесення постанови уповноваженим на те органом або посадовою особою [3].

Попередження як альтернатива штрафу передбачено за допущення проживання без паспорта (ст. 199 КУпАП), незаконне вилучення посадовими особами паспортів у громадян або прийняття паспортів у заставу (ст. 201 КУпАП), недодержання іноземцями та особами без громадянства встановленого порядку реєстрації або порушення встановленого терміну перебування в Україні, виявлені в пунктах пропуску через державний кордон України (ч. 2 ст. 203 КУпАП), невжиття громадянами, які запросили в Україну іноземців і осіб без громадянства у приватних справах і надали їм жилу площу, заходів щодо забезпечення у встановленому порядку їх своєчасної реєстрації (ст. 205 КУпАП).

Штраф – найпоширеніше адміністративне стягнення, яке передбачається практично за будь-яке адміністративне правопорушення, це грошове стягнення, у порушника вилучається певна сума у власність держави, тим самим здійснюється вплив на його майнові інтереси.

Розміри штрафів розраховуються залежно від офіційно встановленого неоподатковуваного мінімуму доходів громадян. У статтях особливої частини розділу II КУпАП частіш за все зазначається мінімальний і максимальний розмір. За адміністративні правопорушення у сфері регулювання міграційних процесів мінімальний розмір штрафу є невизначеним (ст. 202 КУпАП за порушення прикордонного режиму або режиму у пунктах пропуску через державний кордон України передбачає «штраф до трьох неоподатковуваних мінімумів доходів громадян»), максимальний – 500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (ст. 206 КУпАП – Порушення порядку надання іноземцям та особам без громадянства житла, транспортних засобів та сприяння в наданні інших послуг) [3].

Слід зазначити, що з 13 по 23 липня 2017 року в Україні проводилися цільові профілактичні заходи з виявлення іноземців та осіб без громадянства, які незаконно перебувають на території України. Працівники міграційної служби спільно з працівниками Національної поліції здійснювали відпрацювання речових та продовольчих ринків, торговельних майданчиків тощо. До адміністративної відповідальності в Україні притягнуто 1640 осіб. На правопорушників накладено адміністративні стягнення у вигляді штрафів на суму понад 847 тис. грн. [4].

Конфіскація означає примусову безоплатну передачу предмета у власність держави за рішенням суду (ст. 29 КУпАП). Адміністративне законодавство допускає конфіскацію лише конкретного предмета, який став знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення. Відповідно до ст. 24 КУпАП конфіскація предмета може бути застосована і як основний, і як додатковий вид адміністративного стягнення [3].

За адміністративні порушення міграційного законодавства конфіскація транспортного засобу передбачена як додаткове до штрафу адміністративне стягнення за такі діяння: незаконне перевезення іноземців та осіб без громадянства територією України, вчинене повторно протягом року, або групою осіб, або щодо кількох іноземців та осіб без громадянства; обладнання власниками або водіями транспортних засобів спеціально прихованими або замаскованими місцями, які використовуються для перевезення нелегальних мігрантів [3].

Адміністративні стягнення за порушення міграційного законодавства накладаються відповідно до загальних правил, які закріплено у главі 4 КУпАП.

Стягнення за адміністративне правопорушення накладається в межах, встановлених нормативним актом, який передбачає відповідальність за його вчинення, в точній відповідності до КУпАП та інших актів про адміністративні правопорушення. Це правило означає, по-перше, що за вчинений проступок накладається стягнення тільки того виду, який встановлено в санкції відповідної статті КУпАП [3].

По-друге, конфіскація як додаткове стягнення може накладатися лише у випадках, коли її застосування безпосередньо передбачено законом; не допускається не застосовувати додаткове стягнення, якщо санкція статті передбачає обов'язковість його накладення разом з основним стягненням. По-третє, стягнення накладається в точно визначених законом межах. Не допускається застосовувати стягнення нижче від нижчої межі, передбаченої санкцією відповідної статті, а також перевищувати його максимальний розмір.

По-четверте, при накладенні адміністративного стягнення має бути дотримано всіх інших вимог законодавства про адміністративні правопорушення. Маються на увазі вимоги щодо наявності складу адміністративного проступку, відсутності обставин, що виключають адміністративну відповідальність (ст. 17–20 КУпАП), підвідомчості справ (гл. 17 КУпАП), строків давності (ст. 38 КУпАП) [3].

З метою індивідуалізації відповідальності закон (ч. 2 ст. 33 КУпАП) вимагає від органу (посадової особи), уповноваженого розглядати справу про адміністративне правопорушення, при накладенні стягнення враховувати ряд обставин: характер вчиненого правопорушення, особу порушника, ступінь його вини, майновий стан, обставини, що пом'якшують і обтяжують відповідальність (ст. 34–35 КУпАП).

До загальних належать також правила накладення адміністративних стягнень при вчиненні кількох правопорушень. У ст. 36 КУпАП визначено, що в разі вчинення однією особою двох або більше адміністративних правопорушень стягнення накладається за кожен проступок окремо. Такий порядок застосування стягнень

зумовлений тим, що справи про адміністративні правопорушення однієї й тієї ж особи вирішують частіш за все різні державні органи (посадові особи) в межах своєї підвідомчості. Наприклад, недодержання іноземцями та особами без громадянства встановленого порядку реєстрації або порушення встановленого терміну перебування в Україні, виявлені в пунктах пропуску через державний кордон України, розглядають органи Державної прикордонної служби, а порушення іноземцями та особами без громадянства правил перебування в Україні – центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб [3].

Ситуація змінюється, якщо справи про кілька адміністративних проступків розглядає один орган (посадова особа).

У таких випадках накладається одне основне стягнення в межах санкції, встановленої за більш серйозне правопорушення з числа вчинених. При цьому до основного стягнення може бути приєднано одне з додаткових стягнень, передбачених статтями про відповідальність за будь-яке із вчинених правопорушень. Так, при одночасному розгляді справ про перетинання державного кордону України будь-яким способом поза пунктами пропуску через державний кордон України та про обладнання власниками або водіями транспортних засобів спеціально прихованими або замаскованими місцями, які використовуються для перевезення нелегальних мігрантів, районний, районний у місті, міський та міськрайонний суд може застосувати штраф із конфіскацією транспортного засобу [3].

До органів, уповноважених розглядати справи про адміністративні порушення міграційного законодавства, розділ ІІІ КУпАП відносить: районні, районні у місті, міські та міськрайонні суди (судді), органи Державної прикордонної служби України, Державна міграційна служба України як центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб.

Органи Державної прикордонної служби України розглядають справи про: порушення прикордонного режиму або режиму в пунктах пропуску через державний кордон України; недодержання іноземцями та особами без громадянства встановленого порядку реєстрації або порушення встановленого терміну перебування в Україні, виявлені в пунктах пропуску через державний кордон України; неповернення капітаном іноземного судна перепусток на право сходження на берег осіб суднового екіпажу.

Чітке регулювання строків накладення та погашення адміністративних стягнень, строків давності притягнення до адміністративної відповідальності, є дуже важливим для забезпечення законності застосування заходів впливу за адміністративні правопорушення у сфері регулювання міграційних процесів в Україні.

Строки накладення адміністративних стягнень визначено у ст. 38 КУпАП. За загальним правилом адміністративне стягнення може бути накладено не пізніше, як через два місяці з дня скоєння правопорушення, а при триваючому правопорушенні – не пізніше як через два місяці з дня його виявлення (наприклад, за проживання без паспорта; умисне зіпсуття паспорта чи втрата його з необережності або порушення прикордонного режиму.

Якщо справи про адміністративні правопорушення підвідомчі суду (судді), стягнення може бути накладено не пізніше як через три місяці з дня вчинення правопорушення, а при триваючому правопорушенні – не пізніше як через три місяці з дня його виявлення. Так, за незаконне перетинання або спробу незаконного перетинання державного кордону України, або незаконне перевезення іноземців та осіб без громадянства територією України максимальний строк для накладення адміністративного стягнення складає три місяці [3].

Накладення адміністративного стягнення тягне для порушника певні несприятливі юридичні наслідки. По-перше, повторне протягом року вчинення однорідного правопорушення, за яке особу вже було піддано адміністративному стягненню, визнається обставиною, яка обтяжує адміністративну відповідальність, про що вище вже згадувалось. По-друге, законодавство про адміністративні правопорушення досить часто розглядає повторність як кваліфікуючу обставину. У зв'язку з цим ст. 39 КУпАП встановила строк, після закінчення якого особа вважається такою, що не була піддана адміністративному стягненню. Цей строк обчислюється з моменту закінчення виконання адміністративного стягнення і становить один рік. З цього загального правила існує ряд винятків. Так, у багатьох статтях КУпАП йдеться про повторне вчинення правопорушення протягом року після накладення стягнення, тобто з моменту винесення відповідної постанови [3].

Провадження у справах про адміністративні порушення міграційного законодавства врегульовано розділами ІІІ–V КУпАП, Інструкцією з оформлення посадовими особами Державної прикордонної служби України матеріалів справ про адміністративні правопорушення, затвердженою наказом МВС України від 18.09.2013 № 898 [5], та Інструкцією з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення Державною міграційною службою України, затвердженою наказом МВС України від 28.08.2013 р. № 825 [6].

Відповідними законами України передбачено адміністративне видворення за межі України іноземців та осіб без громадянства за вчинення адміністративних правопорушень.

Слід зазначити, що мірами адміністративного примусу, які застосовуються до іноземців і осіб без громадянства, є затримання і видворення їх за межі України у випадках: спроби іноземців і осіб без громадянства

перетнути державний кордон України будь-яким способом поза пунктами пропуску через державний кордон України або в пунктах пропуску через державний кордон України, але з порушенням правил його перетинання, якщо у діях цих осіб немає складу злочину; затримання іноземців і осіб без громадянства за порушення Правил в'їзду іноземців в Україну, їх виїзду з України і транзитного проїзду через її територію за межами прикордонної смуги чи контрольованого прикордонного району [7].

З метою уникнення будь-яких розбіжностей у тлумаченні підстав адміністративного видворення, передбачених різними законодавчими актами України, надзвичайно важливо, на наш погляд, класифікувати ці підстави, розподіливши їх на певні групи. Виходячи з цієї класифікації можна виділити такі підстави адміністративного видворення: якщо дії іноземців, осіб без громадянства та іммігрантів грубо порушують законодавство про правовий статус іноземців; якщо їхні дії становлять загрозу національній безпеці України або суперечать інтересам забезпечення безпеки України чи охорони громадського порядку; коли це необхідно для охорони здоров'я, захисту прав і законних інтересів громадян України; за скоєння адміністративних правопорушень, які грубо порушують правопорядок; у зв'язку з відмовою в наданні статусу біженця, втратою або позбавленням цього статусу; у зв'язку зі скасуванням дозволу на імміграцію; у зв'язку із затриманням їх у межах прикордонних районів; за вчинення злочину (видворення можливе тільки після відбуття призначеного покарання); за вчинення адміністративного правопорушення (рішення про видворення виконується після виконання адміністративного стягнення). Отже, видворення – це вид адміністративних стягнень, що застосовується до іноземних громадян або осіб без громадянства, сутність якого полягає в тому, що іноземець на підставі постанови позбавлений права перебувати на території України і зобов'язаний покинути територію України у встановлений термін.

Слід зазначити, що державна міграційна служба України здійснює контроль за дотриманням законодавства у сфері міграції (імміграції та еміграції), у тому числі – протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів та у випадках, передбачених законодавством, притягає порушників до адміністративної відповідальності.

Термін перебування іноземців, які є громадянами держав з візовим порядком в'їзду, а також осіб без громадянства, обмежений строком дії візи. Вказані особи можуть перебувати в Україні не довше, ніж до останнього дня терміну дії візи. Громадяни держав з безвізовим порядком в'їзду можуть перебувати в Україні до 90 днів у будь-який 180-денний період. Для розрахунку дозволеного терміну перебування необхідно відрахувати 180 днів назад. Іноземець не порушуватиме правил, якщо в межах 180-денного періоду він перебував в Україні не більше 90 днів.

Висновки

Узагальнюючи, зазначимо, що адміністративна відповідальність – це правове реагування держави на вчинені особою адміністративно-каральні дії, за яке уповноважений на це орган чи посадова особа застосовують до правопорушника заходи адміністративного впливу. За адміністративні порушення міграційного законодавства передбачають застосування таких видів адміністративних стягнень, як: попередження, штраф, конфіскація предмету, що став знаряддям вчинення правопорушення або його безпосереднім об'єктом, та адміністративний арешт.

Список використаних джерел:

1. Салманова О. Ю. Види адміністративних стягнень за порушення міграційного законодавства, порядок та строки їх застосування. Вісник ХНУВС. 2014. № 1 (64) С. 140–150.

2. Остапенко О. І. Адміністративна деліктологія : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: спец. 12.00.07 «Теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право». К., 1997. 43 с.

3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: зі змін. та допов. Відомості Верховної Ради УРСР. 1984. Дод. до № 51. Ст. 1122.

4. Всеукраїнська інформаційно-аналітична газета «Міграція» № (08) 186, 3 серп. 2017. С.3.

5. Про затвердження Інструкції з оформлення посадовими особами Державної прикордонної служби України матеріалів справ про адміністративні правопорушення: наказ МВС України від 18.09.2013 № 898 // Офіційний вісник України. 2013. № 82. Ст. 3056.

6. Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення Державною міграційною службою України: наказ МВС України від 28.08.2013 № 825 // Офіційний вісник України. 2013. № 76. Ст. 2853.

7. Науково-практичний коментар Кодексу України про адміністративні правопорушення. за ред. Пєткова С.В. Киев: ЦУЛ, 2012. 1246с.